

Claire Vigarello

TAJNÉ STRÁNKY
PANÍ

Sylvie

Přehlížená sekretářka má svůj hvězdný osud na dosah.
Stačí jedna krádež...

Sylvie Verbaldiová je nenápadná skoro čtyřicátnice s nadváhou, přehlížená sekretářka, matka dvou dospívajících synů, žena životního ztroskotance v depresích a laskavá sousedka. Jednoho dne Sylvie začne jen tak pro sebe sepisovat příběh nespoutané hrdinky, svůdnice a mstitelky Charlotte – slova se z ní chrlí proudem a ona cítí velkou úlevu. Psaní úplně propadne, píše v práci, píše o polední pauze na parkovišti, píše v noci u své nic netušící sousedky...

Když jí jednou během dne někdo rozbije okýnko u auta a počítač i s příběhem o Charlotte jí ukradne, je to pro ni naprostá tragédie – dokud se jí neozve vydavatel z Bordeaux, že její text četl, je jím nadšený a chce ho vydat. Sylvie netuší, jak se to mohlo stát, ale s vydáním nakonec souhlasí. A tím začíná úplně nová kapitola jejího života. Když totiž literární postava nezůstane jen na papíře, ale dostane se autorce doslova pod kůži, je možné cokoli.

„Živý a humorný příběh.“

– Version Femina

„Vtipná a rozpustilá románová prvotina.“

– L'avenir

Claire Vigarello

TAJNÉ STRÁNKY
PANÍ
Sylvie

Přeložila Hana Davidová

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Où naissent les héroïnes © Éditions Albin Michel – Paris 2022

Published by Albin Michel, Paris

Translation © Hana Davidová, 2023

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2023

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-768-9 (ePub)

ISBN 978-80-7625-767-2 (pdf)

ISBN 978-80-7625-107-6 (print)

Mé babičce Lydi

Neudálo se to za jediný den ani jediný měsíc, dokonce ani za rok. Trochu času to nepochybně zabralo, výsledek se ale dostavil: Sylvie se stala neviditelnou. Svět ji ocejšoval jako tlustou, zakřiknutou, nešikovnou. Zkrátka nezajímavou. Svět ji odpálkoval.

Nebylo to zas tak úplně nepřijemné. Bylo to jako sedět ve vlaku a pěkně v teple pozorovat ubíhající krajinu. Ostatní si brali slovo, činili rozhodnutí, zapojovali se, křičeli, hádali se, vesele se cupovali, a Sylvie si mezitím dělala poznámky, které nikdo nečetl, ani ona sama ne. Byla asi tak důležitá jako brouček, co se v sedm ráno promenoval po okenním parapetu firmy Má krásná noc, společnosti specializující se na vysoce kvalitní matrace Made in France, pro kterou Sylvie už šest let pracuje. Malé stvoření pilo, chodilo, plakalo, ale na tom, jestli tu je, nebo není, vůbec nesešlo.

Trochu bojovala, alespoň zpočátku. Na přechod k neviditelnosti si člověk nezvykne jen tak. Chce to čas. Tedy, na samém začátku si to myslela. Všechno bylo pořád možné, šlo jen o smutné nedorozumění, věci se zase dají do pořádku. Sylvie chtěla navazovat přátelství, u automatu na kafe konverzovat o tom, co budou studovat děti, o víkendovém grilování, o akcích, co chystají odbory, o novém šéfovi, který v dubnu nastoupil, nebo třeba o hyperkalorických moučnicích z kantýny, zkrátka a dobře o chodu světa. V hlavě si omíjala ty nejhezčí repliky, a dokonce vymýšlela velmi vtípné průpovědky. Bohužel, ty nejtrefnější odpovědi přicházely, když seděla sama ve své kanceláři, před spícím monitorem s pláží a kokosovými palmami. Jakmile se ocitla mezi ostatními, vystačila s tím, že pokývala hlavou, párkrát zamumlala ano, v nejlepším případě se spikleneckým výrazem zopakovala jejich slova. Tak už to měla se všemi. Jediná Nadine, vedoucí odborů, na ni vždycky mrkla, aby jí dodala kuráž. Byla její anděl strážný; vypadalo to, jako by jí říkala:

„Vidím, Sylvie, že se snažíš, jak nejlíp umíš. Nevzdávej to.“ A Sylvie se činila, ano, dělala všechno pro to, aby se nerozplynula. Kromě Nadine bohužel nikdo nic neviděl.

Její poslední pokus ji stál spoustu sil, přímo nadlidské úsilí. Nejdřív zahlédla na chodbě u kantýny vývěsku hlásající: „Kurz na téma: Jak mluvit na veřejnosti a získat důvěru ve svou auru“. Už jen zapsat se na něj si vyžádalo celé týdny rozmyšlení a bolestí břicha. Z představy, že by se nezapsala, byla také zoufalá. Pokoušela se to probrat s Ninem, mužem, který je už patnáct let jejím manželem, ale na něj se musí v rukavičkách, ve velmi jemných rukavičkách. Před dvěma lety ho vyhodili ze zaměstnání a on následně upadl do depresí. Říkal jí to psychiatr: v jakékoli iniciativě je třeba ho povzbudit, i v té nejnepatrnější, jako umýt hrnek nebo třeba namalovat holuba, ovšem především je nutné nevystavovat ho sebemenšímu stresu. A tak Sylvie jednoho rána, nalíčená a v dobrém rozmaru, pronesla: „Představ si, Nino, že jsem se zapsala na kurz ‚Jak mluvit na veřejnosti‘. Myslím, že mi to prospěje! Šéf mě v tom podporuje, teď je hodně vstřícný. Mohl by mě díky tomu povýšit.“ Sylvie tak trochu plácala, vzhledem k tomu, že jejímu šéfovi bylo docela fuk, jestli tam je, nebo není, a bylo by mu jedno, i kdyby se přihlásila na kurz chůze po Marsu, ale před Ninem musela být vždycky pozitivní.

Manžel odpověděl: „Bezva!“ Od té doby, co ho propustili z práce, to bylo jeho oblíbené slovo. „Bezva“, to říkalo všechno i nic. Mohlo to znamenat „Do prdele“ stejně jako „Super“ nebo „Úplně jsem to nepochopil, ale já stejně nejsem s to cokoli vnímat“. A jako každé ráno ji políbil na rty a chytil za nenáviděný tukový polštář v pase. Sylvie se vyplakala v autě, vyzvracela na záchodě v mekáči a pak vešla do budovy, kde se měl kurz konat. Co tu dělá? Proč na sebe plete takový bič? Je masochistka? Vždyť se jen chtěla bavit u automatu na kafe, vyměnit si pár úsměvů, cítit ruku na rameni a slyšet: „Hezký den, Sylvie, tak zase brzy!“ To je všechno. Proč má kolem toho tak vyvádět a zapisovat se na nějaký kurz? Musí se chovat jako praštěná, to je celá ona. Chystala se zvednout a vzít nohy na ramena, právě když se objevil učitel s černou koženou aktovkou, která jí dost vyděsila. Tak, a je to ztracené.

Ta kalvárie trvala tři dny, tři dny zatínání pěstí, schovávání se, aby si pobřečela, počítání hodin, obědvání s lidmi, kteří vyprávějí vtipné his-

torky a dokážou rozesmát holky krásné jako obrázek a kteří zbožňují mluvení na veřejnosti i poslouchání komplimentů. Proč kurzy přitahují lidi, kteří je vůbec nepotřebují a chodí na ně jen proto, aby to dávali na odiv? Sylvie si velmi dobře uvědomovala, že učitel je z jejího případu v rozpacích, a čím zřetelněji viděla, jak je ustaraný, tím víc klopila hlavu a civěla na špičky nohou nebo blekotala hlouposti, tváře v jednom ohni. Poslední dopoledne si ji u kávy s mlékem vzal stranou. „Paní Verbaldiová, možná jste si to ani neuvědomila, ale udělala jste velký pokrok. Ten rozhovor, který jste před chvílí vedla s Vincentem, byl velmi zajímavý!“ „Opravdu?“ Do proudu řeči toho mluvky se jí totiž podařilo vměstnat jen nějaké to ano a ne. Ale učitel se rozhodl ocenit ji stůj co stůj. Nedal se: „Byla jste velmi kurážná, skutečně. Skočila jste rovnýma nohama do vody a to každý nedělá.“ Sylvie vycítila, že chce zakončit celou věc v pozitivním duchu. Nebylo ale nutné kolem toho nadělat tolik řečí. Uklidnila ho: „Víte, já se něčeho takového účastním poprvé, protože mluvení před ostatními je pro mě problém, ale při své práci to ani tak nepotřebuju. Přišla jsem jen ze zvědavosti... Každopádně se mi to líbilo, děkuju.“

Na závěr měl každý shrnout pocity z kurzu, posoudit své silné stránky i to, co ještě zbývá vylepšit, a při tom všem se postavit na stupínek, vyjadřovat se srozumitelně, držet záda rovně, stát pevně s hrdým a sebejistým pohledem. Sylvie měla už brzy přijít na řadu. Na krku jí vyskákaly rudé fleky, pusa se jí lepila, jazyk těžkl, nedostávalo se jí vzduchu a ze všech těch upřených pohledů se jí začínala točit hlava. To už bylo příliš. Vzala mobil, přitiskla ho k uchu, počkala deset vteřin, které si pomalu v duchu odpočítala, a pak pronesla: „Přišla mi zpráva ze školy, můj syn upadl. Musím tam zajít, omlouvám se.“ Učitel za ní křikl: „Sylvie, zavolejte mi večer! Musím s vámi mluvit!“ Ani se nezdržovala s odpovědí a běžela, takhle utíkala naposledy v první třídě, v těch dávných dobách, kdy člověk trávil život skotačením, jako by svět byl jedna velká herna.

„Můj syn upadl.“ To z ní vylítlo jen tak. Pár minut se obávala, že se jí vesmír pomstí a škola opravdu zavolá, ale ne. Mladší syn neupadl, a ani ten starší, který právě začal chodit na gymnázium. Je po kurzu. Na veřejnosti by nikdy nemluvila. Proč za každou cenu vylézat ze své ulity? K čemu by to bylo? Jedni jsou na světě, aby mluvili, druzí jsou tu, aby poslouchali,

dělali si poznámky a pokyvovali hlavou. Posluchači jsou samozřejmě potřeba, jinak by hvězdy, šéfové, politici a všichni jim podobní nemohli existovat. Sylvie se musí smířit se svým postavením a zůstat tam, kde je. Cítila se nadpozemsky blaze a rozhodla se, že pojedje až do Bordeaux. Nikdy tam nejezdí: je to příliš daleko, je tam moc lidí, samý stres, nikdy není čas. Ale teď ten čas měla. Bloumala uličkami starého města, zastavila se před jednou z výloh a zadívala se na sebe. Musí se s tímhle tělem smířit. Je to naprosto nutné, začít s tím musí už dneska. Ano, je tlustá, ještě tlustší než loni, ale buclatá tvář vyhlazuje vrásky a dodává mladistvý vzhled. Ano, má jemné a úplně zplihlé vlasy, které už začínají šedivět, ale aspoň nějaké má! Ano, má znamínko krásy na dost nešikovném místě na nose, ale mohlo to být horší, mohlo se nacházet rovnou na jeho špičce. A tak je to i s horním rtem, je příliš tenký, ale některé herečky ho mají také takový, a jak jim to sluší. No dobře, nemá dost peněz na to, aby si mohla pořídit šaty, které by jí dokonale sedly, zakryly špeky a vytvarovaly poprsí, ale koneckonců má přístup k privátním nákupům oblečení nadměrných velikostí a při letním výprodeji by mohla kápnout na pravý poklad. Sakra, má přece to hlavní! Není nemocná, krevní obraz má vynikající: navzdory váze žádná cukrovka, žádná rakovina v dohledu, je živá, živá a svobodná, na jiné třeba padají bomby, jsou zavření v táborech nebo ve vězení. Sylvie je svobodná a může jíst zmrzlinu. Dala si tři kopečky a šlehačku navrch, sedla si na lavičku a brečela.

O tom, jak strávila den, nikomu neřekla. Proč taky? Synové se právě vrátili a ten mladší, jedenáctiletý, byl obzvlášť rozrušený. Před pár týdny si vzal do hlavy, že napíše operu, a za peníze na doučování z matematiky si na internetu našel profesora, tedy spíš studenta italštiny (opera přece nemůže být napsaná jinak než italsky). Jak jen mohla porodit dítě obdařené takovou představitostí, když jí samotné chybí? Pokoušela se o tom samozřejmě mluvit s Ninem, ale ten to jen odbyl: „Každý dítě je jiný.“ Má pravdu. Není ovšem Alexis až příliš jiný? Už přeskočil jednu třídu, sestrojil miniaturní letadlo, robůtka, který říká ano, světélkující flešku a předpověděl přesné datum imploze zeměkoule. Ne, zašlo to už příliš daleko, a i když to Sylvie dobře skrývá, Alexis v ní vzbuzuje obavy. A pokud jde o staršího, patnáctiletého Maxence, ten v ní vyvolává zase jinou úzkost: až moc se jí podobá. Už tři roky má nadváhu, skoro tako-

vou jako jeho matka, a taky je čím dál tím těžší vypáčit z něj ucelenou větu. Sylvie natrefila na jeho deníček, kde se to hemžilo sentimentálními citáty a erotickými kresbami. Míří si to rovnou do deprese? Měla by ho zapsat do kurzu pro dospívající s nadváhou, dát ho na bojové sporty anebo se za každou cenu snažit o důvěrný rozhovor matky se synem? Nino konstatoval: „V jeho věku jsem byl stejnej.“ No jo, ale kdyby šlo o dědičnost, bylo by to ještě horší: půjde ve šlépějích svého otce?

* *

Od té doby, co přijala, kde je její místo, od onoho slavného kurzu, se Sylvie cítila mnohem líp. Když na vás zapomenou, už nevnímáte žádný tlak, tak proč si to neužít! Kdo by nesnil o tom, že nebude mít co na práci, leda odpovědět na pár telefonátů, v půl dvanácté se najíst, v půl páté vypadnout s čistou hlavou? Sylvie tuhle úžasnou šanci měla, a nikdy ji nevyužila. Až doteď ji sžírala nejistota, když si šéf sjednával schůzky sám, bez ní, nebo celý den ani neotevřel pusou, případně jen nechal na lepicím lístečku nečitelnou poznámku. Proč to řešit? Za ten rok, co je sekretářkou Jeana-Denise Ledua, ředitele marketingu, se její povinnosti rozplynuly jako vločky na slunci. Když se to tak vezme, není to snad dobrá zpráva? Ledu svou agendu delegoval na nejnovější model mobilu (v ceně jednoho Sylviina měsíčního platu). Ten přístroj mu ohlašoval schůzky, předával aktuální čísla prodejů, rozesílal automatické odpovědi a poskytoval množství aplikací, desetkrát chytřejších než Sylvie. Nikdy by nad ním neměla navrch! Musela to tak brát. Dělat si s tím hlavu by k ničemu nevedlo.

Sevření v jejích útrobách povolilo. Už se nesnažila najít tu správnou větu u automatu na kafe, potkat někoho milého, s kým by poobědvala, zachytit pohled svého šéfa, nesnažila se ani ráno po příchodu pozdravit chlápka z ochranky, který ji přehlížel. Byl to velký krok, který nikdo nezaznamenal. Ale o to nešlo. Sylvie dělala svou práci stejně jako předtím. Možná rychleji, možná lépe. Zabralo jí to všeho všudy dvě hodiny, některé dny jen hodinku padesát. Chodila na finanční oddělení zjišťovat nejnovější čísla ohledně poslední novinky, matrace Lys Angel, o která se Ledu zajímal ze všeho nejvíc (hlavně pokud šlo o asijský trh, Čínané po ní doslova šíleli). Někdy mu v jeho oblíbené

restauraci Sladěné chutě rezervovala stůl na 12.30 (Ledu měl rád nekonečné obědy). Všem otravům promptně odpovídala, že je Ledu za neprázdněn, hlavně pak finančnímu řediteli Conflansovi, který chtěl neustále dělat „jistě úpravy“, což Ledu z duše nenáviděl. Posílala mu nejčerstvější výsledky testů matrací Sweet Air, které si v rychlosti proběhla, aniž by čemukoli rozuměla, a nakonec se věnovala vyhledávání informací o Jessice Faureové, hvězdě čtvrté série seriálu *Believe*, posledního festivalu v Cannes i nejnovějšího díla Francise Blakea, v jehož všech filmech bez výjimky zářila – hvězdě, kterou chtěl Ledu stůj co stůj získat pro prezentaci matrací Sweet Air, vysoce funkčního hi-tech produktu, jenž se má dostat na trh za dva roky zjara. Ledu ji chtěl, nikdo nevěřil v úspěch, ale Ledu ji chtěl. Tohle se na něm Sylvii líbilo: když snil, tak ve velkém. Začala tomu taky věřit. Jessica Faureová by pro tuhle matraci byla jako stvořená. Povalovala by se na ní s tím svým andělským kukučem a všichni by šli do kolen.

Jessica a Sylvie, to bylo osudové setkání. Jessica Sylvii doslova spasila před nudou, pustinou, před přímo vesmírnou prázdnotou, v níž ji Ledu už rok nechával vězet. Díky Jessice mohla teď hrát velezaneprázdněnou holku divoče klikající myší s očima upřenými na monitor. Jessica se stala jejím záchranným kruhem, zvláště poté, co si Ledu vyžádal kompletní rešerši ohledně její osoby. Sylvie se tedy zaregistrovala na všechny fanouškovské stránky, na její Twitter, Facebook, Instagram, a dokonce k odebírání newsletteru umělecké galerie vedené v New Yorku hereččiným manželem. Jessica se na celé měsíce stala její hlavní pracovní náplní. Každé dopoledne kolem jedenácté skládala Sylvie své výtahy Leduovi na stůl. Měl tam informace o Jessičiných nových filmech, vystřižené rozhovory, její instagramové fotografie, facebookové a twitterové příspěvky, dokonce i všelijaké ty hloupé klepy kolující internetem. Jen málokdy Ledu zvedl hlavu, nikdy nepoděkoval. To byl jeden z jeho typických rysů: dělat, jako že tam nejste, nebo že nemá, co vám říct. Sylvie na to byla zvyklá. Mluvila na něj velmi tiše, nebylo to tolik skličující, mohla si pak říct, že neslyšel. Někdy, ale opravdu zřídka, se stalo, že zvedl hlavu, pokaždé zcela nečekaně: „Už jste někdy pila čaj z dešťových květů? To vás přenesou rovnou do Asie!“ „Japonci rádi žijí západním stylem, ale nechťejí o tom slyšet.“ „Dva nazí muži válející se

na matraci, co vy na to?“ Nečekal žádnou odpověď, říkal si to pro sebe. Protože když ten čaj z kdovíjakých květů Sylvie přinesla, aby dala najevo, jak naslouchá a snaží se, tak se ho Ledu ani nenapil. Tenhle člověk představoval zvláštní sortu, naprosto nečitelnou pro někoho, kdo jako Sylvie pocházel ze skromných poměrů, kde se každý držel na svém místě a neobestíral slova žádnými záhadami.

Samozřejmě že některé dny byly úmornější než jiné, to se Sylvie mohla stavět na hlavu, ale stejně nenašla, čím se zabavit. Nejhorší byly dny bez Jessiky. Herečka přestala vkládat příspěvky, zmizela. Loni se vypařila na osmadvacet dní. To je dlouho, moc dlouho, zvlášť když má člověk v práci s obědovou pauzou vydržet osm hodin. Sylvie se nakonec vrhla na seriál *Believe*, který si dokonce pustila ještě jednou v angličtině bez titulků, aby si vypilovala přízvuk. To se může jednoho dne hodit. Dobrá, budme realisté, Jessica Faureová se zrovna nechystala setkat se Sylvii Verbaldiovou, sekretářkou Jeana-Denise Ledua, marketingového ředitele firmy *Má krásná noc*, která se specializuje na expresní usínání zazobanců, tedy těch, co můžou za jednu matraci utratit víc než trojnásobek minimální mzdy. Zjevně byla velmi malá pravděpodobnost, že by paní Faureová jednoho krásného dne zavítala do průmyslové zóny města Joué-la-Tour, šedesát kilometrů od Bordeaux, aby podepsala smlouvu na reklamu. Ovšem člověk nikdy neví, daňové vyrovnání by mohlo všechno změnit. Popravdě řečeno, Sylviina práce byla k ničemu, protože účetní údaje se daly najít na internetu, místo ve své restauraci si Ledu mohl rezervovat sám a Jessica Faureová by sem stejně nikdy nevkročila. Ale co? Byla to práce jako každá jiná, nebyla z ní utahaná, ale hlavně to byl plat, protože Nino už žádný neměl, i když stejně předtím vydělával tak málo, že na tom vlastně nezáleželo.

To, co ji v práci nejvíc zaměstnávalo, byl nakonec právě její manžel Nino. Volal kvůli každé prkotině. Nemohl najít balení plechovek s pivem, ztratil děsně důležité telefonní číslo (souseda, který se měl zastavit pro sekačku), zapomněl nákupní seznam, nevycházela mu křížovka, případně učinil zásadní rozhodnutí a bude se ucházet o novou práci, nebo ne, to by bylo moc brzy, udělá si kurz, škoda že ta holka z pracáku byla koza, co ho nenechala mluvit a rovnou usoudila, že ho není kam zařadit, no jo, sakra, bude dělat na sebe, jako soused, který se nepředře,

anebo ne, bude makat načerno s kámošem Plyšounem na té jeho nové stavbě, přestaví celý dům, potom by ho mohl prodat za super cenu s extra ziskem, pak může investovat do akcií, nebo ne, ještě něco lepšího, bude sázet online na dostihy, kvanta lidí vydělají kvanta peněz, aniž by hnuli prstem, ale vlastně ne, koně, to je moc komplikované, bude chodit na hodiny meditace, vrátí se k podstatě, a proč se vlastně zase nedat na sportování, nejdřív na jogging, tak půlhodinku denně, k tomu plavání, ano, každý den, vyladit se do olympijské formy a udělat definitivní tečku za těmi dvěma temnými roky po propuštění, ano, všechno to zakopat do země a začít znovu, letět vzhůru! Ve skutečnosti měl Nino jen nezadržitelnou potřebu mluvit. Sylvie důležitě pokyvovala hlavou, aby vzbudila zdání, že se věnuje intenzivní pracovní konverzaci. Ninovi bylo úplně fuk, že sama k tomu neřekla jedinou větu, dál chrlil slova, a když už omlél všechno ze všech stran a poté, co Sylvie už nesčetněkrát zamumlala „Ano, jistě, rozumím“, se mu ulevilo a zavěsil. A to se mohlo opakovat dvakrát třikrát za den. Sylvie tu byla vždycky od toho, aby ho povzbudila, psychiatr jí to říkal, nejde o výsledky, důležitá je touha: Nino musí získat chuť do života.

Dnešní Nino už neměl s Ninem z dřívějšíka nic společného. Sylvie si vzala člověka, který se svými dětmi hrál fotbal, chodil s nimi plavat, popíjel s kamarády, ve chvílích odpočinku se na ni roztouženě vrhal, člověka, pro kterého byla navzdory své nadváze krásná: neustále jí říkal, ať si z toho nic nedělá, že všechno bude fajn, že se člověk musí vykašlat na to, co si myslí ostatní, a žít po svém. A tenhle sebevědomý a silný tvor se 5. května 2012, tedy před dvěma lety, totálně zhroutil.

Sylvie si všechno vybavuje. Nino jí zavolal do práce. Bylo jedenáct, vracela se z účetního oddělení. Nejdřív vůbec ničemu nerozuměla. V pozadí hlasu svého blekotajícího muže slyšela psí štěkot a jekot nějaké ženy. Nino už deset let pracoval u Simexu, jedné velké farmaceutické společnosti. Byl obchodním zástupcem pro veškerý veterinární sortiment (přípravky pro psy potlačující chuť k jídlu, vitaminové doplňky, feromony pro kočky, obojky proti klíšťatům, prostředky na posílení kostí, léky proti artróze...), celou škálu produktů, které měl v malíčku; dodával vzorky všem, kdo měli čtyřnohého společníka, vyzdvihoval předností nejnovější účinné látky ulevující od revmatických bolestí, které

tolik ničí život stárnoucím domácím mazlíčkům. Nino se sice hodně najezdil, ale čísla byla pěkná, úspěch měly hlavně výživové doplňky. Pak firmu koupili Američani a chtěli z ní udělat světovou jedničku ve veterinární farmacii, zkrátka psi na celé planetě měli polykat jejich léky. Podle Nina totiž byli psi od finanční krize v roce 2008 ohromně ve flóru. Kdo neodepíše svého pána, když o všechno přišel? Pes, pochopitelně. Miluje vás, bez ohledu na dluhy nebo vyhazov z práce. A to lidi setsakra potřebují.

Americká nadnárodní korporace Simex chtěla mohutnět. A na to potřebovala zeštíhlet. Nezní to logicky, ale bylo to tak. Nino se musel vyrovnávat s odchodem svých nejbližších kolegů, absolvovat víc cest, navštěvovat víc veterinářů, hladit víc psů, koček, křečků, a dokonce i papouška (ten měl vleklou bronchitidu a jeho majitel doslova vykřvácel, jen aby mu dopřál léčbu). Nino se nevyhnutelně vracel domů stále později a stále vyčerpanější. Ale nestěžoval si. Měl práci, nebylo mu co vyčítat a všechno šlapalo. A pak se to jednoho dne všechno zvrtilo. Nino navštívil nového veterináře v jedné lepší čtvrti v Bordeaux, aby mu nabídl nejnovější produkt řady přípravků Ortex (velmi ceněného výživového doplňku pro psy). V čekárně v poklidu vyčkával, až ho mladý veterinář přijme, když vešla paní v jistém věku, abychom se vyhnuli pojmu stará, se svým King Charlesem. Nino si pomyslel: „Krásný pejsek. Ten musí jezdit po soutěžích.“ Vzápětí pejsek ycenil tesáky. Nino se usmál, aby ukázal, že se nebojí. Paní křikla: „Odyssee, fuj!“, svá slova doprovodila lehkým plácnutím po jeho pozadí a pejsek vystřelil jako rachejtle. A pak se verze rozcházejí. Podle Nina po něm pes skočil a on ho prudce odstrčil kufříkem, aby zabránil těžkému pokousání. Podle paničky si pejsek chtěl jen hrát a Nino v záchvatu šílenství jejího mazlíčka zabil. Ano, je to tak, pes pošel (nenapadlo ho nic lepšího než se střemhlav vrhnout přímo proti pultu s pytlí light granulí). Žádní svědci, dvě verze. Simex si vybral verzi milé paní a na Ninovi začal nacházet spoustu nedostatků: chybějící výsledky, slabá vůle čelit překážkám. Zkrátka Nina bez skrupulí vyrazili a pozvolna se začal vynořovat ten druhý Nino, slabá, bojácná a zastrašená bytost, kterou Sylvie dosud neznala.

Nino se z toho nesložil hned. Ze začátku celou scénu s King Charlesem těm, kdo ji chtěli slyšet, snad tisíckrát převyprávěl: zírající paní,

slintající pes, kluzké dlaždice, tesáky té potvory, jeho kufřík, ten ztracený pult, rozježený veterinář, záchranka (paní se udělalo zle). Hledal důkaz, zjevný důkaz, že za to nenese odpovědnost a že není žádný zločinec. To trvalo pár měsíců, chtěl vláčet Simex po všech soudech světa, žádal odškodnění. Advokát ho varoval: to zabere spoustu času. Nino se nevzdával, dal se na shromažďování usvědčujících důkazů a jako nevyratitelná se mu začala jevit teorie spiknutí. Hlavním důvodem jeho vyhazovu nebyla smrt psa, ale jeho kritika nového výživového doplňku Ortex, který byl podle něj zbytečnost, jen oblbavadlo; a co hůř, tahle věc byla možná i nebezpečná, Nino se to nebál říct, sdílel pochyby veterinářů (ti u psů, kteří doplněk užívali, zaznamenali mírný stres), zkrátka se odvážil promluvit. To Simex ani v nejmenším neocenil a napadl ho tvrzením, že má na smrti nebohého psíka podíl. Jedna otázka totiž zůstávala stále nezodpovězena: co onoho památného 5. května roku 2012 agresivitu King Charlese vyprovokovalo? O tom si Nino záhy udělal vlastní představu: co když zvíře k nepřítelosti rozdráždil pach tabletek Ortexu schovaných v jeho kufříku? Začal urputně shánět svědectví páníčků, kteří si všimli, že jejich psi po požití úžasného výživového doplňku Ortex získali závislost; podle něj jich nebylo moc, ale existovali. Jednoho večera ho Sylvie našla oblečeného od hlavy až k patě v černém. Nino se chystal do Simexu, hodlal se vypravit do hlavního města, přivázat se k mřížím u sídla firmy, zahájit hladovku, zburcovat média, povolat psy z celé Francie, aby vyštěkali svou nenávist. Sylvie ho posadila do auta. Nino si zapálil cigaretu, což už celých deset let neudělal, a když zamáčkl vají, vysadila ho na psychiatrické ambulanci.

Její manžel se vypařil.

* *

Kde se Charlotte schovávala ty dva roky po Ninově propuštění? Už tu byla, nepatrná, skrytá kdesi vzadu v hlavě? Možná že ano, možná že vyčkávala.

Devátého května roku 2014 byli všichni v Mé krásné noci na nohou. Chlapík z ochranky, jindy netečný, řekl Sylvii: „Dveře se zasekly. Čekám na údržbáře, vezměte to druhou stranou.“ Za normálních okolností by

ji beze slova nechal, ať se s nimi morduje. Ale tentokrát ne, prokázal svou lidskost. A pro jednu měla i ona slitování. Možná že je to ten nejmilejší ze všech, a celý den chudák trčí tady u těch dveří. Poděkovala mu širokým úsměvem a šla dál. Halou korzovali lidé, křížili si cesty, chodili tam a zpátky, halasně se smáli. Když Sylvie zvedla hlavu, spatřila přímo nad recepcí velké lešení. Na něm, tři metry nad zemí, stáli čtyři dělníci s obřím plátnem v rukách. Sylvie ho hned poznala, byl na něm *Západ slunce na Marsu* od Édouarda Lessinga, velkého malíře, kterého Ledu zbožňoval. Ten obraz chtěl mít v hale už dobré dva roky, bojoval za něj: „Má krásná noc neprodává matrace, ale létavice, křehké víly, kouzelné koberce; Má krásná noc, to je brána k Mléčné dráze.“ Kdepak Ledu, ten se nebál poezie. A vyhrál, po měsících zápasů a navzdory přemrštěné ceně obrazu, jež jeho pomlouvači zredukovali na nějaké to máznutí neředitelovými barvami, které by mohl na kroužku výtvarky zvládnout záček páté třídy. *Západ slunce na Marsu* měl teď trůnit ve vstupní hale a vítat návštěvníky. A tak nezbyvá než se poklonit Leduovu géniu. Sylvie cítila, jak v ní klíčí hrdost. Ledu byl její nadřízený, její šéf, a měl takové štěstí. Nikdo mu neodolal. Teď už bylo možné všechno, dokonce i to, že přijede Jessica Faureová.

Sylvie vyčkávala u automatu na kafe. Chtěla svůj obdiv vykřičet do světa, nikdo se tu ale nezastavil. Dala si druhé lungo, pro čisté svědomí bez cukru. Automat zasyčel. Hotovo. Pořád nikdo. Měla by Leduovi poblahopřát? Zaklepat u něj? Nebo napsat pár slov? Proč jí o tom neřekl předem? *Západ slunce na Marsu* byl ve skutečnosti ještě úchvatnější. Je to jistě vrcholné dílo, které bude mít za pár let cenu v řádu milionů eur, a tohle dílo Ledu měl. A zatímco Sylvie popocházela kolem barového stolku instalovaného před automatem, objevila se Nadine, odborová vedoucí. Konečně lidská bytost, se kterou si může popovídat a snad se i zasmát, ano, prostě se uvolnit!

Nadine jí ale nedopřála čas: „Ahoj, kočko, musíš být trochu aktivní. Háelpé je na cestě. Ta rakovina se mu zlepšila a jede nás zase jednou navštívit. Znáš ho, má rád, když je každý na svém místě a maká jako šroubek. Pak má dojem, že fabrika šlape naplno a vydělá mu majlant. A jak se zdá, Ledua má v oblíbě, určitě se staví u něj v kanceláři, tak ti radím, abys nachystala kafe.“ A Sylvie vystřelila jako raketa.

Vytáhla ze skříně kávovar Nespresso a kapsle všemožných barev (Ledu si je nikdy nedával, ale rád je nabízel návštěvám). Háelpé si může vybrat. Bude zapotřebí přerušit mu celý ten sortiment příchutí, ale nerudnout přitom a nekoktat. Bude na to mít sílu? Ledu otevřel dveře a přešel jí pohledem od hlavy k patě, jako by ji ještě nikdy neviděl.

„Á, to jste vy. Právě včas. Čekám důležitou návštěvu. Až tu můj host bude, ohlásíte mi to, otevřete dveře a nabídnete mu kávu. Pak se vrátíte na své místo. Velcí lidé mají rádi prosté věci, rozumíte?“

„Ano. Pane Ledu, chci vám pogratulovat k *Západu slunce na Marsu*, je opravdu krásný.“

„Ne, není krásný, je to ještě něco jiného. Ale lidi to nechápou.“

Sylvie neměla co dodat. Bylo to najednou tak nějak komplikovanější. Zopakovala si názvy všech kávových kapslí: „Bohaté aroma“, „Karamel“, „Mléčný květ“, „Macchiato“, „Chuť Brazílie“, „Hořkost sladké mandle“. Třásl se jí ruce. Háelpé, tedy Henri Lecoeur-Paturel, byl velký šéf, nade všemi ostatními, syn zakladatele Mé krásné noci. Malý podnik svého otce přetvořil v gigantického světového výrobce luxusních matrací. A teď se zjeví přímo tady, v Sylviině kanceláři, po letech nepřítomnosti a záhad obestírajících jeho osobu.

Vzala šálky, popadaly jí, postavila je zpátky a právě v tom okamžiku se starý pán objevil. Byl sotva vyšší než Sylvie, měl čelo zbrázděné vráskami a hluboko zapadlé oči. Držel hůlku a vypadal, jako by vystoupil rovnou z těch starých filmů, které dávají pozdě večer a které Sylvie neměla nikdy sílu dokoukat. Doprovázela ho krásná vysoká rusovláška, kterou nedávno přijali a kterou často vídala v kantýně v obležení kolegů.

„Dobry den, Sylvie, pan Lecoeur-Paturel by panu Leduovi rád řekl pár slov.“

Sylvie jí zapoměla oplatit pozdrav a šla rovnou otevřít dveře svého nadřízeného. „Už je tady.“ Bylo to opravdu nezdvorné. Neměla na to jít tak rychle. Poté odříkala pár názvů příchutí, které jí uvázly v paměti, pomotala to, ale Háelpé naštěstí nic nechtěl. Uvedla ho tedy do Leduovy kanceláře a vrátila se na své místo. Rozhodla se sepsat důležitý dokument. Háelpé nesmí pochybovat o jejím maximálním nasazení. A tak celou hodinu psala všechno, co jí přišlo na mysl. Když konečně starý pán odešel, odběhla na záchod a tam se vyzracela.

Zrodila se Charlotte.

Když už všechno nabíralo příliš rychlé obrátky, hledala Sylvie útočiště u Mireille. Třikrát zaklepala na dveře a ozvalo se „Ano“, nebo taky nic, ale stejně šla dál. Měla klíče. Mireille jí řekla: „Když nic neuslyšíš, znamená to, že spím nebo že jsem mrtvá, tak si otevři. A když budu mrtvá, nemusíš křičet, sousedům by to zbytečně udělalo radost.“ Mireille bylo pomalu devětasedmdesát. Nepotrpěla si na velkou společnost, zato měla ráda Sylvii. Proč zrovna ji? Proč byla Mireille spíš s ní než s někým jiným? Možná prostě proto, že Sylvie bydlela jen pár metrů od ní, že se příliš nevyptávala a brala na sebe nevděčné úkoly, například jejím diabetickým kočkám píchala inzulin a u řezníka obstarávala řízky. „Mireille, jsem tady!“ „Máš zrádlo pro kočky? Mají hlad.“ Sylvie úplně zapomněla. „Ne, hned pro něj skočím. Mám vám koupit ještě něco?“ „Jo, došel mi hajzlpapír.“ Mireille byla ráda vulgární, s oblibou opakovala, že je stará, hluchá a na pokraji infarktu. Ovšem nesnesla, aby ji někdo litoval. Nic pro ni nebylo až tak vážné, protože všechno mělo svůj konec. „Mireille, můžu si tu na pět minut sednout? Hlava mi jde kolem, celý den jsem se nezastavila.“ „No jo, pojd' do kuchyně.“ Mireille sáhla po sirupu, jedno jakém, nalila ho do sklenice a tu doplnila vodou až po okraj. Sylvie pila bez námitek, i když to nestálo za nic. Mireille měla velmi světlé modré oči, jejichž barva občas přecházela do šedé. Kolem pusy se jí hromadily vrásky, tváře ale zůstaly hladké a jemné. Vlasy si ještě zachovaly pár hnědých odlesků. Nosila šaty s geometrickými vzory. Byly v tom staré vzpomínky, se kterými se nechtěla rozžehnat. Jak byla Sylvie při těle, tak byla Mireille vyhublá. Sylvie ji nikdy neviděla dojíst porci, lámala si hlavu, co vlastně může konzumovat: v ledničce nebylo nikdy nic, kromě nějakého toho jogurtu, rozkrojeného citronu a zbytků hrušky, které si v klidu hnily na dně talíře. Zamlada byla Mireille opravdu hezká (Sylvie viděla fotky), ale zarputile to odmítala uznat. Říkala: „No jasně, byla jsem mladá, v tom to je. Když jsi mladá, nejsi tak ošklivá, pak už prostě jsi to, co jsi.“ Neměla ráda, když se jí odporovalo, o minulosti mluvila málo, a ještě míň o svém manželovi, který zemřel před dvaceti lety. Občas k ní zavítal syn. Podle Mireille byl dost otravný. Volal každou neděli a bombardoval ji otázkami: Jedla pořádně? Jak spí? Změřila si tlak? Nechala si udělat krevní obraz? A hlavně, kdy už

přijede a usadí se v Bordeaux? Odpověď znal předem, v naléhání mu to ale nebránilo. Jednou Mireille bez okolků strčila telefon Sylvii: „Řekni mu, že nepřijedu nikdy a ať už nevolá, mám toho pitomečka po krk.“ Sylvie musela zaimprovizovat: „No... víte, vaši maminku přepadla únava, ale všechno už je zase v pořádku. Ozve se vám během večera. Já tu s ní chvíli zůstanu, nedělejte si starosti.“ Jak se dalo očekávat, syn za ní hned přijel a Mireille Sylvii jaksepatří vyčinila. To bylo nespravedlivé. Sylvie za ní nezašla několik dní, pak jednoho večera zazvonila Mireille s kočkou v náruči. Zvířeti se udělalo zle, potřebuje odvézt. Nebyla to pravda, kočka byla náramně fit. Ale taková už Mireille byla, příliš hrdá na to, aby se omlouvala.

Nino nechápal, co na ní Sylvie má. „Nezdá se ti, že tě trochu zneužívá? K řezníkovi by si mohla zajít sama, nechodí jí to zas tak špatně!“ Sylvie ho ujistila, že jí to není na obtíž. Může přece sousedce klidně vypomocet, a pak, Mireille zase hodně pomohla Maxovi, když se ztrácel v časování, a Alexisovi, když přeskočil druhou třídu (a celou třetí se s ním učila). Mireille totiž byla po desetiletí učitelkou, a dokonce profesorkou na gymnáziu v Joué-la-Tour. Když si vyšla na nákup, potíráli jí rukou urostlí čtyřicátníci a oslovovali ji „paní Chantrellová“. Opět působili plaše, někteří jí chtěli pomoci s nákupním vozíkem, jiní představit své potomky, další zase vylíčit celou svou profesní dráhu (hlavně bývalí lajdáci). Aby to zkrátila, častokrát se vymluvila na svůj vysoký věk nebo na prohlídku u kardiologa.

Od té doby, co byl Nino bez práce, co měl krizi a své těžké stavy, odcházela Sylvie k sousedce, když už byli doma všichni v posteli (hlavně Nino, udolaný antipsychotiky). Koukaly spolu na telenovely, přepínaly z jednoho kanálu na druhý. Mireille se na nic neptala, ani proč je Sylvie u ní, ani kde je její manžel. Řekla jen: „Á, jsi tady! Vidělas, jak tenhle chlápek blbě hraje? A tahle vyzáblina, to se nemůže přestat culit? Ani nerozumí tomu, co povídá!“ Sylvie se o svých problémech zmínila jen jedinkrát. Mireille beze slova poslouchala a pak vyřkla závěr: „Na mužský se nedá spolehnout, nikdy. Všichni odpadnou. Prostě si žij svůj život.“ Nato přepnula na jiný program a začala klimbat. Čím dál častěji upadala do spánku bez předchozího varování. Mohl za to její věk. Když to na ni přišlo, Sylvie vypnula televizi, dál seděla v té tmě a poslouchala,